

[Sigsgaard.]

Vietnam. På den baggrund forstår man godt, at ministeren ikke føler trang til at gå nærmere ind på denne afsløring af den vildledningspolitik, som bl. a. han har stået for gennem mange år.

Udenrigsministeren taler om propagandaudfald med USA her i dag fra forskellige ordføreres side. Jeg synes nok, det er ganske stærkt, at ministeren karakteriserer betragtninger, der bygger på dokumenterede kendsgerninger, kendsgerninger, som også ministeren har adgang til, som propaganda. Udenrigsministeren ved lige så vel som andre, at det er USA, der er aggressor og provokatør i Vietnam, det er ikke propaganda. Udenrigsministerens karakteristik af, hvad forskellige ordførere her i dag har sagt, som propaganda indebærer jo, at han, uanset vores viden fra Pentagonpapirerne om USAs rolle som aggressoren, stadig i praksis støtter USAs politik. Man må vel have lov til at fastslå, at støtter man en sådan politik, som vi ved er en aggressionspolitik, så bliver man medskyldig, så må man betragtes som medskyldig i aggressionen, ellers forstår jeg ingenting mere.

Må jeg lige over for hr. Per Hækkerup gentage et lille spørgsmål, jeg stillede før. Jeg spurgte: når socialdemokratiet nu meget prisværdigt bryder med sin gamle holdning, går ind for en diplomatisk anerkendelse, diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, hvad så med Den demokratiske Folkerepublik Korea, hvad så med DDR? Man har spurgt nu, om en kommende socialdemokratisk regering med det samme vil foreslå anerkendelse af Nordvietnam. Mit spørgsmål går altså yderligere på: hvad med DDR, hvad med Korea?

Her står jeg sammen med den tidligere socialdemokratiske statsminister Viggo Kampmann, der har opfordret til, at man i valgkampen spørger alle kandidater om deres stilling til anerkendelsen af DDR. Han beder så bønligt i sin artikel, om der ikke er en behjerttet folketingsmand, der vil rejse spørgsmålet over for socialdemokratiet under debatten her i dag. Jeg vil gerne i denne forbindelse spille rollen som den behjerttede folketingsmand og bede om en kommentar til det spørgsmål: hvordan vil en kommende socialdemokratisk regering stille sig her? Hvis den ikke vil anerkende DDR og ikke

vil anerkende Korea samtidig med Nordvietnam, hvad er da begrundelsen?

Vedrørende dagsordensforslaget må jeg indrømme, at jeg ser ikke nogen større grund til at sammenknytte anerkendelsen af Vietnam med Norges stilling. Nu forstår jeg selvfølgelig godt, at dagsordensmanøvren er vendt imod de radikale, men den bliver jo uden resultat, idet det er sagt her ganske klart fra hr. Stinus' side, at de vil alligevel ikke støtte den. Derfor venter jeg på samme måde som hr. Gert Petersen på nogle bemærkninger fra hr. Per Hækkerups side om, hvad der egentlig på lidt længere sigt er forbundet med denne sammenknytning af den danske politik med Norges politik. Jeg er ikke begejstret for den, jeg ser ingen grund til, at man skal binde sig til at vente på Norge, og jeg beder om at få en klar tilkendegivelse af, at det ikke er det, der er meningen, og at man fra dansk side — også om nødvendigt uden Norge — så hurtigt som overhovedet muligt vil skride til den diplomatiske anerkendelse.

Hanne Reintoft: Da den daværende amerikanske viceudenrigsminister, Bundy, i november 1964 skulle udarbejde planer for den propagandaaktion, USA følte sig nødsaget til at sætte i værk ud over hele verden i anledning af den store eskalation af bombekrigen, skrev han, stadig ifølge McNamararapporten:

„I hele verden skal vi udvælge rimeligt venlige statschefer til speciel behandling, søge deres sympati og understøttelse, og vi skal udruste alle vore repræsentanter med begrundelse og forsvar for vor aktion, hvad enten den gælder individuel gengældelse eller bredere anlagte foretagender.“

Jeg må sige, at når man hører indlæggene i dag, og det gælder både den socialdemokratiske ordførers og udenrigsministerens, så må man jo sige, at det er lykkedes at finde også i Danmark rimeligt venlige statschefer til speciel behandling. Vietnamsagen er en vigtig sag. Det er en sag, der hæver sig over smålig, dansk valgtaktik de borgerlige partier og socialdemokratiet imellem. Det er ikke et spørgsmål om september eller oktober, og det burde ikke være et spørgsmål, om man synes, vi kommer i pænt selskab med Norge eller Schweiz. Udenrigsministe-